

A kertben

*most még zümmög a hőség a kertben amíg
a lehullt termésre gomolyfelhő árnyéka
vetül a termőbe fordult nyári fákra
felnézve már nem az eget látja henry
maga felett ahogy egy gyümölcsbe harap
a gránátalma leve fröccsenő vörös alkonyat
az állán csordulva a szőlő árnyéka rubin
és meggy az előző vakító pillanat vagy
sápadt arany édes körte a szomorú emlék
amely henryt annyira gyötörte még nemrég
elmúlt és holnap a mélyzöld lombok alatt
majd ha túlérlett gyümölcsök között válogat
henry a kezére száll egy ékszerszín darázs.
és ennyi csak a nyár íze meg az elmúlás*

Ősz

*kopott tarlókon át tart hazafelé az ősz
talán én vagyok a föld és az októberi hideg
ócska gumicsizmája talpa alatt nincsenek
itt aranyló kékék nincsenek csak rögök
– ő pedig megáll lehajol elmorzsol egyet
és a benne ott alvó pondró hiába örök
volt önmaga teljes és zárt kisvilága
a testében kerengő nedvekkel s a nyár
színéről szóló emlék, amikor – de már
nem lesz amikor a fáradt ősz sóhajtoa
felegyenesedik és a nadrágjába törli a kezét.
csahos kutyája a fagy. az ég kopár és sötét*

Arról álmodom

*henry most éppen álmodik: titkos
kis tükörvilág, illékony limlomok
értelmetlen képek és a zagyvaság
árnyéka csak a valóság ott ahol
az álom maga is az álmodásról szól
értelmezéseivel a vadul mozgó szem
a szemhéj mögött: egyfajta zavaros
metafizika lebeg henry fölött amikor
reggel felébred akkor kérdéses lehet
hogyan nem csak álmodta-e ezt az
álmokkal teli ócska kis életet*

Ebéd

*henry evés közben verset olvasva
csak időnként nyel egyet vagy oda
sem nézve nyúl a pohárért míg a
villa vakon csap le a zsíros húsról
és mire henry a vers közepéhez ér
az utolsó falat is elfogyott már és
a tányér üres porcelánfehér
az alján a hideg zsír ragyogása
mintha egy túlgondolt költemény
rímes zárósora volna tompán és
tétlenül hever keze ügyében a kés:
pengéje fémből van: rideg és recés*

A filozófusok

*a filozófusok megpróbálják, de tényleg, egymás szavába
vágva a nyár, dadognak, a lényeg, az esőszín este van
és olykor az eget felettük lesve: és ha a csillagok?
megnyalják az ajkukat: metafizikák érvek és okozatok
haszna ez amikor arról beszélnek, ó, hogy könyveket*

*majd írnak ha, és a vallás is, és a részeg énekek
az esőben mert, ahhoz lesz kedvük: a szabad akarat,
vagy egy közhely az utcán a felhősödő nyári ég alatt
a titok és az emberi élet értelme az elme
önmagában való világ okozat végcél ilyesmi – –
aztán behúzódnak egy sötét kapualjba
amint elkezd úgy istenigazából esni*

Coda (haikuk)

*mily puha sárga
színt ont a verseimre
az olvasólámpa*

*fényében ragyog
a drága fehér papír:
fénylő hasonlatok*

*a rímek: szavak.
nézd éjjeli lepkéként
hogyan csaponganak*

*s a lámpabura
aranykörén túl mégis:
ott az éjszaka*